

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 24 listopada 2010 r. w sprawie T-119/06: Usha Martin Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 9 września 2010 r. przez Usha Martin Ltd

(Sprawa C-552/10 P)

(2011/C 55/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Usha Martin Ltd (przedstawiciel: V. Akritidis, Δικηγόρος, Y. Melin, avocat, E. Petritsi, Δικηγόρος)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- 1) uchylene w całości ww. wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 9 września 2010 r. w sprawie T-119/06,
- 2) uwzględnienie, w wyroku wydanym przez Trybunał:
  - a) wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2005 r. zmieniającej decyzję 1999/572/WE przyjmującą zobowiązania złożone w związku z postępowaniem antydumpingowym dotyczącym przywozu lin i kabli z drutu stalowego, pochodzących między innymi z Indii⁽¹⁾ (zwanej dalej „zaskarżoną decyzją”) w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie i wycofuje obowiązujące wcześniej zobowiązanie dotyczące ceny minimalnej, oraz
  - b) wniosku o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 121/2006 z dnia 23 stycznia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1858/2005 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli, pochodzących między innymi z Indii⁽²⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie w jakim dotyczy wnoszącej odwołanie i nadaje skuteczność zaskarżonej decyzji, na mocy której wycofano obowiązujące wcześniej zobowiązanie w zakresie ceny minimalnej,

lub tytułem ewentualnym, o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd,

- 3) obciążenie Rady i Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem, zarówno w zakresie ich własnych kosztów jak i kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo w pkt od 44 do 56 zaskarżonego wyroku, w szczególności stwierdzając, że zgodność z prawem decyzji Komisji o wycofaniu przyjęcia zobowiązania nie może zostać samoistnie zakwestionowana na podstawie zasady proporcjonalności, błędnie uznawszy, że: (i) zasady proporcjonalności nie stosuje się do decyzji o wycofaniu zobowiązania, ponieważ taka decyzja jest równoznaczna z nałożenia cel *per se*, oraz (ii) jakiegokolwiek naruszenie jest samoistnie wystarczające, by spowodować wycofanie bez potrzeby stosowania testu zasady proporcjonalności.

Wnosząca odwołanie podnosi też, że Sąd błędnie ocenił stan faktyczny sprawy i istotnie go zniekształcił stwierdzając, że „bezsporne jest, że skarżąca nie przestrzegала omawianego zobowiązania”, w zakresie w jakim wskazane stwierdzenie błędnie zakłada, że wnosząca odwołanie przyznała, że naruszyła zobowiązanie, *quod non*, w rozumieniu art. 8 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego.

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie uznał, że zgodność z prawem wycofania zobowiązania nie może być podważona na podstawie zasady proporcjonalności w oparciu o to, że jakiegokolwiek naruszenie jest wystarczające, by wycofać zobowiązanie lub wiążąc wycofanie środka z nałożeniem cła. W rezultacie, Sąd błędnie uznał, że zasada proporcjonalności nigdy nie znajduje zastosowania przy wycofaniu zobowiązania i nie zastosował kryterium „oczywiście niewłaściwego charakteru” środka, wbrew utrwalonemu orzecznictwu europejskich sądów i wbrew wprowadzającym punktom zaskarżonego wyroku, w szczególności pkt od 44 do 47. Sąd błędnie stwierdził, że wycofanie zobowiązania nie może zostać samoistnie podważone w zakresie jego zgodności z prawem na podstawie ogólnej zasady proporcjonalności. Ponadto, błędnie stwierdzając, że okoliczność braku przestrzegania zobowiązania, oznaczająca naruszenie zobowiązania w rozumieniu art. 8 ust. 9 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego, była bezsporna między stronami, Sąd wyraźnie zniekształcił okoliczności faktyczne sprawy, przedstawione mu przez wnoszącą odwołanie, i w związku z tym, naruszył prawo, błędnie oceniając argumenty wnoszącej odwołanie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 22, s. 54

⁽²⁾ Dz.U. L 222, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen (Belgia) w dniu 29 listopada 2010 r. — Deli Ostrich NV przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-559/10)

(2011/C 55/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deli Ostrich NV

Strona pozwana: Królestwo Belgii

Pytania prejudycjalne

Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wnosi do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie pytania, jakiemu kodowi należało przyporządkować w chwili dokonania zgłoszenia w dniu 22 października 2007 r. mięso wielbłądów, które w niniejszym przypadku bezspornie nie były hodowane w niewoli?

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-568/10)

(2011/C 55/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Maria Condou-Durande i W. Bogensberger, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że wprowadzając uregulowanie, zgodnie z którym studenci będący obywatelami państw trzecich otrzymują pozwolenia na pracę (Beschäftigungsbewilligung) dopiero po uprzednim przeprowadzeniu badania rynku pracy w Austrii służącemu upewnieniu się, iż dane stanowisko nie może zostać obsadzone przez osobę mającą status bezrobotnego, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 17 ust. 1 dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie ⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja jest zdania, że austriackie przepisy prawne systematycznie odmawiają studentom będącym obywatelami państw trzecich dostępu do rynku pracy, jako że udzielają im pozwolenia na pracę na wolnym stanowisku jedynie po uprzednim przeprowadzeniu badania, iż stanowisko to nie może zostać obsadzone przez osobę zarejestrowaną jako bezrobotny. W związku z tym liczba pozwoleń na pracę udzielonych tej kategorii osób jest bardzo niska. I tak zaledwie 10 % studentów będących obywatelami państw trzecich, w porównaniu z 70 % studentów będących obywatelami austriackimi, ma możliwość finansowania części kosztów swoich studiów dzięki podjęciu zatrudnienia.

Zdaniem Republiki Austrii ograniczenia te są uzasadnione. Ze względu na wolny dostęp do wyższych uczelni oraz niskie opłaty za studia Austria jest wyjątkowo atrakcyjna dla studentów będących obywatelami państw trzecich. Ze względu na brak znajomości języka niemieckiego oraz brak doświadczenia zawodowego znajdują oni zatrudnienie co do zasady w sektorach niewymagających kwalifikacji i w ten sposób zwiększają oni dodatkowo i tak już wysoką stopę bezrobocia w tym sektorze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375, s. 12.

Skarga wniesiona w dniu 9 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-576/10)

(2011/C 55/34)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. van Beek i C. Zadra, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że w związku z naruszeniem prawa Unii Europejskiej obowiązującego w dziedzinie udzielania zamówień publicznych, a w szczególności dyrektywy 2004/18/EG ⁽¹⁾, w kontekście udzielenia koncesji na roboty budowlane przez gminę Eindhoven, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 i tytułu III dyrektywy 2004/18/WE;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja doszła do wniosku, że umowa o współpracę, zawarta przez gminę Eindhoven z Hurks Bouw i Vastgoed B.V. w dniu 11 czerwca 2007 r. stanowi koncesję na roboty budowlane w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 2004/18/WE.

Jako że szacowana wartość zamówienia przekracza próg określony dla koncesji na roboty budowlane zgodnie z dyrektywą 2004/18/EG, a w szczególności z art. 2 i tytułem III tej dyrektywy na te roboty powinien być zostać ogłoszony przetarg. Ponadto zamówienia publiczne udzielone Hurks Bouw i Vastgoed B.V., których wartość przekraczała określone progi, powinny być zgodnie z art. 63-65 dyrektywy 2004/18/WE zostać ogłoszone.

Z okoliczności, że udzielając koncesji na roboty budowlane Hurks Bouw i Vastgoed B.V. gmina Eindhoven nie zastosowała dyrektywy 2004/18/WE, a w szczególności jej art. 2 i tytułu III, Komisja wnioskuję, że doszło do naruszenia tej dyrektywy.